

не стреляха, за да известятъ за пристигането си; на-противъ, той като че се промъкваше скритомъ. Стар-цитъ, като го разгледаха внимателно, казаха, че не е обикновенъ търговски параходъ, а е дошълъ да закупи черни хора за роби и да ги закара, кой знае къде и защо . . .

Това извѣстие възкреси всичкия ми предишенъ страхъ отъ бѣлитъ. Но сега азъ не избѣгахъ. Срамъ ме бѣше да бѣгамъ. Като се въоръжихъ съ копие-то си, заставахъ на входа на колибата ни да защитавамъ майка си и малкитъ си братя и сестри.

Баща ми изглеждаше много доволенъ отъ идва-нето на бѣлитъ. Вечеръта, преди още нѣкой отъ ко-раба да бѣ слѣзълъ на брѣга, той ми каза:

— Замба, иди утре и набери банани и кокосови орѣхи. Бѣлитъ ни донесоха много хубави нѣща. Тѣ обичатъ нашитъ плодове. Ще имъ дадемъ банани и кокосови орѣхи, а тѣ ще ни подарятъ за тѣхъ огле-дала, сини дрехи и „огнена вода“.

Послушахъ и на сутринъта донесохъ въ колибата ни голѣма кошница най-хубави плодове. Баща ми я взе и я занесе въ голѣмата палатка, поставена подъ сѣнката на дърветата, до самото село. Върна се но-сящъ едно огледало, цѣлъ купъ пѣстри парцали и бу-тилка „огнена вода.“ Той изпи самъ цѣлата бутилка огнена вода и се упи много.

Повечето отъ съседитъ ни сѣщо се радваха, че дош-ли бѣлитъ; радваше се и баща ми. Всички бѣха весели, показваха си единъ на другъ разнитъ скъпоценности, получени отъ бѣлитъ въ размѣна или като подарѣкъ. Женитъ не можеха да се нагледатъ на мънистата и на разнитъ стѣклени дрънкала, децата бѣха се наки-чили съ разни шарени басми, мжжетъ се хвалѣха съ оржжията и други нѣща, които бѣха успѣли да взе-